

W Roku Św. Pawła

Św. Paweł cierpiał prześladowania i doznał własnej słabości, głosząc Chrystusa Zmartwychwstałego. Nie chciał jednak niczego w zamian, oprócz Miłości Chrystusa. Jak czytamy w tym artykule, Miłość Boga, Duch Święty, jest darem, który otrzymuje człowiek starający się naśladować Chrystusa.

04-02-2009

Wieczorem, 28 czerwca ubiegłego roku, w czasie celebracji Wigilii

Uroczystości św. Piotra i św. Pawła w Bazylice św. Pawła za Murami, Papież Benedykt XVI oficjalnie ogłosił otwarcie Roku Pawłowego, który potrwa do 29 czerwca tego roku, czyli do kolejnej uroczystości Dwóch Apostołów.

Wieczne Miasto, Rzym Piotra i Pawła, skąpany w krwi męczenników, miasto, z którego tyłu wyszło, żeby na całym świecie głosić zbawcze słowo Chrystusa tantorum principum purpurata pretioso sanguine, jest skąpane krwią Książąt Apostołów Liście do Galatów oświadcza, że po swoim nawróceniu spotkał w Jerozolimie Piotra, a było to trzy lata po ucieczce z Damaszku Dzieje Apostolskie opowiadając o męczeństwie św. Szczepana, określają Szawła tuż przed jego nawróceniem jako osobę młodą. Chociaż jest to informacja dość ogólna, pozwala nam datować jego

urodziny gdzieś w okolicach 8 roku po Chrystusie.

Rok Pawłowy chce promować głębszą refleksję o teologicznej i duchowej spuściźnie, którą ten Święty zostawił Kościołowi przez swoje niesamowite dzieło ewangelizacyjne. Jako zewnętrzny znak, który zachęca nas do rozważania wiary i innych prawd przekazanych przez Apostoła, Papież zapalił “Pawłowy płomień” znicza umieszczonego w portyku Bazyliki Świętego Pawła w Rzymie.

Jednocześnie otworzył “Pawłową Bramę”, którą 28 czerwca przestąpił wspólnie z Patriarchą Konstantynopola.

Chociaż jest to informacja dość ogólna, pozwala nam datować jego urodziny gdzieś w okolicach 8 roku po Chrystusie.

Rok Pawłowy chce promować głębszą refleksję o teologicznej i

duchowej spuściźnie, którą ten Święty zostawił Kościołowi przez swoje niesamowite dzieło ewangelizacyjne. Jako zewnętrzny znak, który zachęca nas do rozważania wiary i innych prawd przekazanych przez Apostoła, Papież zapalił “Pawłowy płomień” znicza umieszczonego w portyku Bazyliki Świętego Pawła w Rzymie. Jednocześnie otworzył “Pawłową Bramę”, którą 28 czerwca przestąpił wspólnie z Patriarchą Konstantynopola.

Apostoł pogan

Kim był Paweł z Tarsu? Urodził się w stolicy rzymskiej prowincji Cylicja w dzisiejszej Turcji. Gdy został aresztowany przy wejściu do Jerozolimskiej Świątyni, zwrócił się tymi słowami do tłumu, który chciał go zabić: **Ja jestem Żydem - mówił - urodzonym w Tarsie w Cylicji. Wychowałem się jednak w tym**

**mieście, u stóp Gamaliela
otrzymałem staranne
wykształcenie w Prawie ojczystym
głosicielem, apostołem i
nauczycielem zostałem
ustanowiony.** Jednocześnie jego
postać otwiera się na przyszłość
całych narodów i pokoleń, bo Paweł
nie jest tylko osobą z przeszłości.
Jego przesłanie i życie są ciągle
aktualne, bo zawierają istotę
chrześcijańskiego przesłania,
wiecznego i współczesnego.

Paweł został nazwany trzynastym
Apostołem ponieważ, choć nie
należał do Dwunastu, to został
powołany przez Jezusa
zmartwychwstałego, który ukazał
mu się na drodze do Damaszku Są
sługami Chrystusa? Zdobędę się na
szaleństwo: Ja jeszcze bardziej!
Bardziej przez trudy, bardziej przez
więzienia; daleko bardziej przez
chłosty, przez częste
niebezpieczeństwa śmierci. Przez

Żydów pięciokrotnie byłem bity po czterdzieści razy bez jednego. Trzy razy byłem sieczony różgami, raz kamienowany, trzykrotnie byłem rozbitkiem na morzu, przez dzień i noc przebywałem na głębinie morskiej. Często w podróży, w niebezpieczeństwach na rzekach, w niebezpieczeństwach od złoczyńców, w niebezpieczeństwach od własnego narodu, w niebezpieczeństwach od pogan, w niebezpieczeństwach w mieście, w niebezpieczeństwach na pustkowiu, w niebezpieczeństwach na morzu, w niebezpieczeństwach od fałszywych braci; w pracy i umęczeniu, często na czuwaniu, w głodzie i pragnieniu, w licznych postach, w zimnie i nagości” W końcu, już po wszystkich, ukazał się także i mnie jako poronionemu płodowi. Jestem bowiem najmniejszy z wszystkich apostołów i niegodzien zwać się apostołem, bo prześladowałem Kościół Boży (1 Kor

15, 8-9)” przekazałem wam na początku to, co przejąłem.

Tak samo, w jego listach można znaleźć wcześniejsze hymny, wyznania wiary, oświadczenia doktrynalne, które prawdopodobnie używane były w liturgii, w katechezie i w przepowiadaniu pierwotnego Kościoła. Jezus Chrystus stanowi centrum i fundament nauczania św. Pawła. W jego pismach, imię Jezusa pojawia się 380 razy, która to liczba jest przewyższona jedynie przez ilość terminu „Bóg” użytego 500 razy. To każe nam zrozumieć, że Jezus Chrystus głęboko naznaczył jego życie. To potwierdza, że właśnie w Jezusie znajdujemy wypełnienie historii Zbawienia.

Na spotkanie z Chrystusem

Tak samo, w jego listach można znaleźć wcześniejsze hymny, wyznania wiary, oświadczenia

doktrynalne, które prawdopodobnie używane były w liturgii, w katechezie i w przepowiadaniu pierwotnego Kościoła. Jezus Chrystus stanowi centrum i fundament nauczania św. Pawła. W jego pismach, imię Jezusa pojawia się 380 razy, która to liczba jest przewyższona jedynie przez ilość terminu „Bóg” użytego 500 razy. To każe nam zrozumieć, że Jezus Chrystus głęboko naznaczył jego życie. To potwierdza, że właśnie w Jezusie znajdujemy wypełnienie historii Zbawienia.

Patrząc na św. Pawła możemy się zastanawiać “jak się realizuje osobiste spotkanie z Chrystusem i jaka relacja powstaje między nim a wierzącym” człowiek osiąga usprawiedliwienie przez wiarę, niezależnie od pełnienia nakazów Prawa Liście do Galatów: człowiek osiąga usprawiedliwienie nie przez wypełnianie Prawa za pomocą

uczynków, lecz jedynie przez wiarę w Jezusa Chrystusa aby, jak to jest napisane, w Panu się chlubił ten, kto się chlubi Czyż nie wiadomo wam, że my wszyscy, którzyśmy otrzymali chrzest zanurzający w Chrystusa Jezusa, zostaliśmy zanurzeni w Jego śmierć? Zatem przez chrzest zanurzający nas w śmierć zostaliśmy razem z Nim pogrzebani po to, abyśmy i my wkroczyli w nowe życie - jak Chrystus powstał z martwych dzięki chwale Ojca *dixit me et tradidit semetipsum pro me*, ukochał mnie i oddał samego Siebie za mnie. Musimy Go zobaczyć także jako Tego, który czyni się obecny w naszym życiu: *vivo autem iam non ego, vivit vero in me Christus*, **żyję, ale już nie ja żyję, tylko Chrystus żyje we mnie**. Nasz Ojciec lubił powtarzać te słowa Apostoła, bo dostrzegał Jezusa umarłego i zmartwychwstałego jako sens życia każdego chrześcijanina i własnej misji.

Żyć w Duchu

Nasz Ojciec lubił powtarzać te słowa Apostoła, bo dostrzegał Jezusa umarłego i zmartwychwstałego jako sens życia każdego chrześcijanina i własnej misji.

Identyfikować się z Chrystusem to żyć w Duchu. Św. Łukasz w *Dziejach Apostolskich* podkreśla dynamiczne działanie Ducha Świętego.

Komentuje to św. Josemaría:

Duch Święty: W *Dziejach Apostolskich* nie ma prawie strony, na której by się nie mówiło o Nim i o działaniu, poprzez które prowadzi On, kieruje i ożywia życie oraz dzieła pierwotnej wspólnoty chrześcijańskiej: to z Jego natchnienia mówi św. Piotr, to On utwierdza uczniów w wierze, On przypieczętowuje swoją obecnością powołanie pogan, On wysyła Szawła i Barnabę w dalekie strony, aby otworzyć nowe drogi nauce

Chrystusa. Jednym słowem, Jego obecność i działanie rządzi wszystkim.

*Paweł jasno opisuje w swoich listach obecność Trzeciej Osoby Trójcy Przenajświętszej w życiu chrześcijanina. Duch mieszka w naszych sercach Na dowód tego, że jesteście synami, Bóg wysłał do serc naszych Ducha Syna swego, który woła: Abba, Ojcze! miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność, opanowanie. Przeciw takim cnotom nie ma Prawa. A ci, którzy należą do Chrystusa Jezusa, ukrzyżowali ciało swoje z jego namiętnościami i pożądaniem. **Mając życie od Ducha, do Ducha się też stosujemy podobnie także Duch przychodzi z pomocą naszej słabości. Gdy bowiem nie umiemy się modlić tak, jak trzeba, sam Duch przyczynia się za nami w błaganiach, których nie można wyrazić słowami miłość***

*Boża rozlana jest w sercach
naszych przez Ducha Świętego,
który został nam dany. Jeśli miłość
łączy z definicji, to właśnie tu
Duch jest sprawcą jedności w
Kościele. Jest siłą przyciągania,
która jednoczy wiernych z Ojcem
przez Syna i przyciąga tych, którzy
jeszcze nie cieszą się pełną
jednością. To właśnie Duch Święty
prowadzi Kościół do jedności.*

W kierunku jedności

*To kolejny aspekt, o którym pisze
Apostoł w swoich listach i który
warto mieć na uwadze w Roku
Pawłowym - jedność chrześcijan. Jest
wielką pociechą i zachętą, aby prosić
Pana o tę łaskę –tak wielką, a
jednocześnie trudną do osiągnięcia- że
Patriarcha ekumeniczny Bartłomiej I,
idąc za wikariuszem Chrystusa, też
obwołał Rok Pawłowy dla Kościoła
prawosławnego.*

Jeśli miłość łączy z definicji, to właśnie tu Duch jest sprawcą jedności w Kościele. Jest siłą przyciągania, która jednoczy wiernych z Ojcem przez Syna i przyciąga tych, którzy jeszcze nie cieszą się pełną jednością. To właśnie Duch Święty prowadzi Kościół do jedności.

Nauczanie Pawła przypomina, że pełna jedność chrześcijan ma swój fundament w jednym Panu, w jednej wierze, w jednym chrzcie **zatem zachęcam was ja, więzień w Panu, abyście postępowali w sposób godny powołania, jakim zostaliście wezwani, z całą pokorą i cichością, z cierpliwością, znośząc siebie nawzajem w miłości. Usiłujcie zachować jedność Ducha dzięki więzi, jaką jest pokój** *ut omnes unum sint*, aby wszyscy byli jedno

B. Estrada

tłum. PB

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://opusdei.org/pl-
pl/article/w-roku-sw-pawa/](https://opusdei.org/pl-pl/article/w-roku-sw-pawa/) (17-03-2026)